U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: **V. C. (dříve V. L.)**, zastoupeného Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2011, čj. OAM-129/ZA-ZA06-PA03-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 9. 2012, čj. 29 Az 35/2011 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce žalobce Mgr. Anetě Bendové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2904 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 10. 2011, čj. OAM-129/ZA-ZA06-PA03-2011, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové. Krajský soud rozsudkem ze dne 13. 9. 2012, čj. 29 Az 35/2011 – 48, žalobu zamítl.

[3] Krajský soud v dané věci neshledal žalobcem namítané porušení § 2, § 3, § 50, § 52 a § 68 správního řádu. Žalovaný ve správním řízení provedl s žalobcem pohovory, během

nichž zjistil všechny skutečnosti, které žalobce hodlal uvést. Poté, co byl žalobce seznámen s podklady shromážděnými za účelem posouzení situace v zemi původu, vyjádřil se k možnostem získání nového pasu a lhůtám tam uvedeným. Evidentně tedy nenavrhoval provedení jakýchkoliv dalších důkazů. Krajský soud nemohl dospět k závěru, že žalobcem uváděné skutečnosti jsou zcela věrohodné. Ani jednou se nezmínil o tom, že by se s „mafiány“ skutečně setkal, že by jejich výhrůžky byly např. realizovány na jiných osobách, které znal. Žalobce zmiňoval toliko telefonické výhrůžky, směřující k tomu, aby odvedl určitou částku ze svého podnikání soukromým osobám za účelem obohacení. To nelze podle žalovaného ani soudu podřadit pod jednotlivé důvody obsažené v § 12 zákona o azylu. V žalobcově případě se tedy nejedná ani o azylově relevantní důvod, ani o tíži výhrůžek. Tomu podle krajského soudu svědčí i ta skutečnost, že se žalobce o této skutečnosti vůbec nezmínil v rámci řízení o správním vyhoštění, v němž je sledováno případné nebezpečí, které by mohlo cizinci hrozit v případě jeho vycestování z České republiky.

[4] Za dané situace je podle krajského soudu zcela nelogický požadavek žalobce, aby žalovaný po provedeném správním řízení zkoumal příslušnost žalobce k sociální skupině podnikatelů na Ukrajině, kteří jsou vydíráni mafií žádající výpalné. Obavy žalovaného jsou pouze v rovině spekulací vyplývajících z obecné situace na Ukrajině. Soud se přiklonil k závěru žalovaného o účelovosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce několik let cestoval z Ukrajiny do České republiky, má zde příbuzné, v obou zemích podnikal, a poté, co krize na Ukrajině způsobila ekonomické potíže v jeho obchodování se dřevem, přesídlil do České republiky a založil zde rodinu. Dlouhé období zde pobýval legálně a poté, co se mu prostřednictvím třetí osoby nepodařilo prodloužit vízum, pobýval zde nelegálně. O mezinárodní ochranu požádal až poté, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Jeho údaje o hrozbách mafie nejsou konkrétní a nelze z nich v žádném případě vyvodit azylově relevantní tíhu pronásledování či obav z něj.

[5] Pro podporu svých závěrů krajský soud odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009 čj. 48 Az 116/2008 – 52, podle kterého dospěje-li soud k závěru, že žalobce účelově tvrdí důvody pro udělení azylu, mají s přihlédnutím ke všem okolnostem případu týž charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu. Soud dále odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se relevantnosti výhrůžek soukromých osob, obzvláště mafie na Ukrajině, snažící se o vymáhání výpalného vůči podnikatelům.

[6] K námitce stran porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v souvislosti s tím, že by vycestováním žalobce z České republiky byl nepřiměřeně ohrožován jeho soukromý a rodinný život soud uvedl, že na počátku správního řízení žalobce uváděl, že zde má družku a syna, později se družka se synem navrátila do Moldávie, v současné době je ženatý a s manželkou má dceru. V tomto směru však rozhodně nemohl soud spatřit žalobcem namítanou tíži porušení čl. 8 Úmluvy. I tato problematika již byla opakovaně soudy řešena, např. Krajským soudem v Praze dne 22. 8. 2008 pod sp. zn. 48 Az 70/2008, kdy soud uzavřel, že vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu, mezinárodními závazky České republiky či porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem, např. úpravou pobytu podle zákona o pobytu cizinců.

[7] K žalobcem tvrzenému nároku na udělení ochrany dle § 14a zákona o azylu a jeho námitce, že žalovaný nezkoumal, zda žalobce v obavách ze zabití mafií není pro případ návratu ohrožen popravou, tedy vážnou újmou ve smyslu kvalifikační směrnice krajský soud uvedl, že nepřehlédl rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, sp. zn. 5 Azs 40/2009, a jeho odkaz na čl. 15 citované směrnice. Žalobce ovšem podle krajského soudu nepředestřel žalovanému žádnou relevantní skutečnost, která by jej měla vést k tam citované argumentaci.

III.

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že jeho manželce M. T., která má na území České republiky trvalý pobyt, se dne 20. 10. 2011 narodila dcera P. T., jejímž otcem je stěžovatel. Manželka stěžovatele je v současné době na rodičovské dovolené, pobírá rodičovský příspěvek ve výši 3600 Kč měsíčně a spolu s dcerou jsou odkázány na péči stěžovatele. Z tohoto důvodu není podle stěžovatele možné, aby odcestoval zpátky na Ukrajinu. Krajský soud nepřihlédl k tomu, že stěžovatel nemá v zemi původu žádné blízké. Jeho matka, sourozenec, strýcové i tety rovněž žijí v České republice, stejně tak tu žil i do své smrti jeho otec. Stěžovatel by proto vycestováním na Ukrajinu byl izolován od své rodiny.

[9] Stěžovatel odmítl, že by jeho azylový příběh byl účelový a spekulativní. Naopak má důvodné obavy z postihu své osoby po návratu na Ukrajinu pro odmítnutí „výpalného“. Jestliže soud konstatuje, že nelze vycházet z obecné situace na Ukrajině, sám fakticky připouští, že ochrana práv jednotlivců je ze strany státu mizivá. Soud tedy fakticky odmítá poskytnout stěžovateli ochranu a odkazuje jej na to, že dokud nebude skutečně napaden, jsou jeho obavy z telefonických výhrůžek neopodstatněné a nelze z nich vyvozovat jeho ohrožení.

[10] Krajský soud se podle stěžovatele nezabýval žalobní námitkou, dle které žalovaný sice uvedl, že jako podklad pro rozhodnutí použil zprávy o situaci na Ukrajině, neuvedl však, jaké konkrétní závěry z nich učinil. K argumentaci krajského soudu o možnosti bezproblémového vycestování ze země a k jeho možnosti se bezproblémově vrátit k rodině žijící v České republice, stěžovatel uvedl, že tím, že sňatkem změnil příjmení, nemá již platný ukrajinský pas. Nebyl by proto vpuštěn do země původu, aby si mohl vyřídit vydání nového cestovního dokladu, na jehož základě by mohl požádat o vycestování do České republiky. Na zastupitelském úřadu Ukrajiny jeho žádost nevyřídí. Je přitom obecně známo, že pokud mají žadatelé v dokladech totožnosti různá jména, dostanou se do hledáčku tajných služeb jako osoby podezřelé ze špionáže. I z tohoto důvodu hrozí stěžovateli při návratu do země původu reálná hrozba pronásledování.

[11] Stěžovatel má za to, že v jeho případě jsou rovněž naplněny důvody pro udělení azylu ve smyslu § 13 zákona o azylu, případně dle § 14b odst. 1 téhož zákona. Z jím tvrzených skutečností, jakož i důkazních listin rovněž vyplývá, že v případě jeho navrácení na Ukrajinu mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

[12] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že po prokázání pronásledování mafií a z důvodu změny příjmení, případně odůvodněné obavy z takového pronásledování, by mu měla být udělena mezinárodní ochrana podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Jestliže pak Nejvyšší správní soud nesezná, že jsou zde důvody ochrany podle uvedeného ustanovení, pak nechť je mu udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se rodinnou situací, jakož i důvody uvedenými v žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádně zabýval. Během správního řízení bylo prokázáno, že stěžovatel neuvádí skutečnosti svědčící tomu, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu dle § 13 téhož zákona, a nebyly shledány ani důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Stěžovatel nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b zákona o azylu. Na základě stěžovatelem uvedených skutečností nelze dospět ani k závěru, že by mu hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný zdůraznil, že se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi a opatřil si dostatek informací. Vycházel zejména z výpovědí stěžovatele, které porovnal s informacemi o zemi původu a jejich závěry vtělil do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného nelze opomenout, že stěžovatel nevyhledal pomoc vůči protiprávní činnosti vedené proti jeho osobě a nevyužil ani žádnou možnost k domáhání se svých práv. Mezinárodní ochranu formou azylu lze poskytnout pouze v případě, kdy žalobce vyčerpal všechny dostupné prostředky ochrany, které mu k ochraně jeho práv nabízí právní řád jeho vlasti. Žalovaný se domnívá, že hlavním důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je legalizace pobytu. Stěžovatel se podle svých vlastních slov po celou dobu, než požádal o mezinárodní ochranu, snažil najít cestu k legalizaci dalšího pobytu v České republice, a to aniž by se musel vracet do vlasti. Tyto skutečnosti zcela jasně podporují závěr žalovaného, že žádost je účelová a uvedené skutečnosti jsou pouze zástupným důvodem pro legalizaci pobytu stěžovatele na území České republiky.

V.

[14] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, jestliže svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu (ne)přijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz, dle kterého „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*.“

[15] Nejvyšší správní soud v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení v postupu krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že jeho vycestování na Ukrajinu není možné z důvodu rodinných vazeb. Manželka stěžovatele, ukrajinská občanka s povoleným

trvalým pobytem, je v současné době na rodičovské dovolené, pobírá rodičovský příspěvek a spolu s dcerou jsou odkázány na péči stěžovatele. Pobývají zde i jeho další příbuzní. Stěžovatel rovněž uvedl, že na území České republiky pobývá i jeho syn; v průběhu řízení ovšem vypověděl, že se syn společně s matkou vrátili zpět do Moldávie.

[17] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl (a to na rozdíl od žaloby, v níž se domáhal nároku na udělení humanitárního azylu), jaká forma mezinárodní ochrany by mu měla být poskytnuta s ohledem na jeho rodinnou situaci. Nejvyšší správní soud, stejně jako žalovaný i krajský soud, nespatřuje ve stěžovatelem vylíčených osobních poměrech důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany. Jak tento soud uvedl v rozsudku ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 47/2004 - 60, snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona o azylu.

[18] Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu nevylučuje, že by zásah do rodinného a soukromého života cizince mohl představovat, a to ve velmi výjimečných případech, důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Bylo by to možné např. v případech, kdy by si žadatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky (srov. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, a ze dne 17. 9. 2010, čj. 2 Azs 14/2010 – 92).

[19] Každé vycestování cizince, a to zvláště v případě jeho předchozího dlouhodobého pobytu v České republice, může obecně představovat zásah do jeho rodinného a soukromého života. Nicméně zákon o azylu poskytuje ochranu až v případech nepřiměřeného zásahu. Stěžovatel ovšem neprokázal, že by se v jeho případě jednalo o takovou výjimečnou situaci, kdy by jeho vycestování z České republiky bylo oním nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života, a to zejména za situace, kdy sama jeho manželka je ukrajinskou občankou.

[20] Obecně platí, že právní úprava pobytu cizinců z důvodu existence rodinných vazeb je obsažena v zákoně o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud proto současně poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 – 71, podle nějž právo na soukromý a rodinný život vyplývající z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod primárně chrání § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který znemožňuje uložení správního vyhoštění v případech zásahu do rodinného a soukromého života, a nikoli § 179 odst. 2 písm. d) téhož zákona, který obsahuje obdobné důvody znemožňující vycestování, jako jsou důvody pro udělení doplňkové ochrany.

[21] Přijatelnost kasační stížnosti nemohou založit ani stěžovatelem uváděné námitky stran jeho potíží s mafií na Ukrajině, jež po něm vyžadovala výpalné. Nejvyšší správní soud opakovaně vyslovil, že obavy ze soukromých osob související s neuhrazením dluhu, nejsou relevantními z hlediska zákona o azylu.

[22] Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003 – 51, ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 Azs 45/2003 - 49, ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004 – 48, nebo ze dne 14. 6. 2007, čj. 9 Azs 49/2007 - 68, vyložil, že skutečnost, že žadatel o mezinárodní ochranu má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, pokud tyto problémy nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory. Při posouzení otázky udělení azylu z hlediska § 12 je tudíž podstatné, zda byli původci pronásledování (zde vyděrači) motivováni některým z azylově relevantních důvodů. Taková skutečnost nebyla v řízení ze strany stěžovatele ani tvrzena a ani prokázána. Naopak, potíže ze strany soukromých osob byly motivovány ekonomickými důvody. Žalovaný se ve svém rozhodnutí dostatečně zabýval i možnostmi ochrany stěžovatele vnitrostátními orgány v zemi původu.

[23] Na tomto místě lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003 - 60, podle kterého žádost o azyl založená na potížích se soukromými osobami (s tzv. mafií) v domovském státě je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu zřejmě bezdůvodná a to tím spíše, pokud žadatel podal žádost o azyl až po delším pobytu v České republice a po policejní kontrole, což svědčí tomu, že důvodem žádosti nebyly problémy žalobce se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci pobytu v České republice. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu (tento institut byl *de facto* nahrazen doplňkovou ochranou).

[24] Krajský soud příhodně poukázal na fakt, že ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince nevyplývá, že by stěžovatel v rámci řízení o správním vyhoštění, v němž je sledováno případné nebezpečí, které by mu mohlo hrozit v případě vycestování, zmiňoval své potíže s mafií.

[25] Jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl, jakož i doplňková ochrana nejsou univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávím, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, čj. 5 Azs 125/2005 - 46, nebo ze dne 6. 11. 2003, čj. 6 Azs 12/2003 – 49). Uvedené pak platí i z hlediska důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Ani tu nelze poskytnout v případě kterýchkoliv, byť intenzivně pociťovaných, obav cizince z návratu do země původu, ale jen v případech důvodů taxativně uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, čj. 9 Azs 11/2009 – 99). Stěžovatelem popisované potíže ovšem nelze pod předmětné ustanovení podřadit a nelze tak přisvědčit jeho tvrzení, že v případě navrácení na Ukrajinu mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu.

[26] Stěžovatel v průběhu řízení vypověděl, že v České republice střídavě pobývá již od r. 1997. Naposledy sem přicestoval dne 25. 7. 2010 z důvodu strachu o život. V České republice měl povolen dlouhodobý pobyt. O prodloužení pobytu požádal prostředníka, který mu však nic nezařídil. Při policejní kontrole stěžovatel zjistil, že mu zde nesvědčí žádný legální titul k pobytu. Teprve v souvislosti s řízením o správním vyhoštění stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pociťuje-li cizinec odůvodněný strach z pronásledování, nebo je-li u něj dáno skutečné nebezpečí vážné újmy, je očekávatelné, že o ochranu České republiky požádá bezprostředně po svém přicestování. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, čj. 4 Azs 395/2004 – 68, vyložil, že o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území České republiky, ale až poté, co mělo dojít k ukončení jeho pobytu na území republiky. To se stalo i v nyní posuzovaném případě.

[27] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatelovy motivy ke vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany spočívají zejména v jeho snaze o setrvání na území České republiky. V tomto směru lze rovněž odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, čj. 7 Azs 117/2004 – 55, podle něhož řízení o mezinárodní ochraně je třeba chápat jako zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pociťují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi svého původu nebo kterým by v případě návratu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Legalizace pobytu prostřednictvím řízení o udělení mezinárodní ochrany, byť spjatá se snahou stěžovatele zůstat se svou rodinou, je proto nepřijatelná.

[28] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítl, že se krajský soud nezabýval žalobní námitkou, že žalovaný sice uvedl, že jako podklad pro rozhodnutí použil zprávy o situaci na Ukrajině, neuvedl však, jaké konkrétní závěry z nich učinil. Stěžovatel v žalobě námitku tohoto znění neuplatnil. Nekonkretizoval ani, jak nezákonně postupoval správní orgán při selekci informací v jeho případě a jakým způsobem zasáhnul jeho veřejná subjektivní práva při práci s informacemi o zemi původu. Nejvyšší správní soud nicméně uvádí, že neshledal v tomto směru v rozhodnutí žalovaného žádné pochybení. Stěžovateli bylo v průběhu konaného správního řízení umožněno se se shromážděnými informacemi seznámit, mohl se k nim vyjádřit a případně navrhnout jejich doplnění.

[29] Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž vyjádřil přesvědčení, že mu svědčí důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 13, případně dle § 14b odst. 1 zákona o azylu, tedy udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Tyto námitky stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, jedná se tudíž o nepřípustné námitky ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel ani neuvedl, z jakých důvodů nemohl tuto námitku uplatnit dříve. Udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny je vázáno na příbuzenský svazek s osobou, jíž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, nebo doplňková ochrana podle § 14a téhož zákona. Stěžovatel ani netvrdil, že by některý z jeho rodinných příslušníků žijících v České republice, a vymezených v § 13 odst. 2 a § 14b odst. 2 zákona o azylu, získal některou z poskytovaných forem mezinárodní ochrany.

[30] Nejvyšší správní soud ze stejného důvodu nepřihlížel ani ke stěžovatelem

tvrzenému pronásledování z důvodu změny jeho příjmení a s tím spojeného podezření ze špionáže. Stěžovatel totiž tyto skutečnosti dříve nezmiňoval. Stejně tak nemůžou mít na posouzení důvodnosti kasační stížnosti stěžovatelem uváděné potíže spjaté se získáním nového cestovního dokladu. V administrativní praxi Ukrajiny při vystavování cestovních dokladů nelze shledat důvody pro udělení mezinárodní ochrany stěžovateli.

[31] Se zřetelem k uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky vznesené v kasační stížnosti. Kasační soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností uzavřel, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[32] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[33] Stěžovateli byla ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku 504 Kč, odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupkyně dále požadovala odměnu za právní úkon spočívající v přípravě a převzetí věci ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Odměna za tento právní úkon jí již byla přiznána krajským soudem. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2904 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. dubna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu